

VENNER FOR LIVET - HISTORIEN OM "DANCE WITH A STRANGER"

Er man venner, så er man venner for livet. Riktignok kan vennskap gå i rykk og napp, kanskje går det perioder der man verken ser eller snakker med hverandre. Men man fortsetter å være venner for det. Som de fire i Dance With A Stranger. Øivind Elgenes, Frode Alnæs, Yngve Moe og Bjørn Jenssen.

Det er nesten 20 år siden DWAS slo igjennom. Om ikke med et brak, så var det i hvert fall med en instant hit. Låten het "Everyone needs a friend". Den ble framført første gang under Spellemannshowet tidlig i 1988 og ble umiddelbart en stor radiohit. I ettertid har den blitt stående som en av de store norske popklassikerne. Den banet også vei for debutalbumet, som hele 125.000 nordmenn skaffet seg og som de fikk en velfortjent Spellemannpris for året etter.

Men forut for gjennombruddet i 1988 lå det år med hard jobbing. De fire hadde spilt lenge i andre konstellasjoner. Det er nok å nevne bandnavn som Masqualero, Ruphus og Jon Ebersson Group. I 1984 kom de sammen i Bergen. De visste at de ville lage en "supergruppe", et band utenom det vanlige. Inspirasjonen kom fra amerikansk soul, blues, rock og jazz. Ut skulle komme deres egen, originale versjon av alt dette.

De hadde ferdighetene; Frode Alnæs' melodiske sans og sterke gitarspill, Elg Elgenes' kraftfulle, "svarte" stemme, og en særs stødig rytmeseksjon der bassist Yngve Moe og trommis Bjørn Jenssen imponerte. Låtene ble i stor grad laget av Frode, med tekstlige bidrag fra Elg. De var såpass sikre på at dette skulle gå veien, at de droppet alle andre prosjekter de var involvert i.

Det tok bare litt lengre tid å slå gjennom enn de kanskje trodde.

De hadde sin første opptreden hos Eivind Solås på Musikknytt i NRK. Som Frode Alnæs Band. De var enige om at de skulle ha et annet navn. Frogs var foreslått, men ikke godkjent. Tall Talk var dessverre (eller heldigvis) opptatt. Men med profesjonell hjelp kom de omsider fram til Dance With A Stranger (som også er navnet på en film om den siste offisielle hengingen i Storbritannia). De øvde intensivt i Oslo i flere uker i strekk og i flere perioder, før de begynte å turnere land og strand. Og de fikk raskt status som kultband, eller noe helt utenom det vanlige. For å få råd til å turnere, jobbet de som frilansmusikere; på skolekonserter, sammen med andre artister.

Platekontrakten – det var den de jobbet mot – lot imidlertid vente på seg. De spilte inn flere demoer som ble sendt rundt til plateselskapene. Men ingen var interessert. I 1986 ga de ut en egenfinansiert singel, med låtene "Just A Second" og "No More Sorrow". Marius Müller var produsent og medgitarist.

Responen var ikke overveldende, og etter såpass mye motgang hadde andre kanskje lagt ned instrumentene der og da. Ikke DWAS....

De skulle lage et album. De skulle bevise at det de holdt på med, var verdt noe. Var noe utenom det vanlige. Så de tok opp private lån og gikk i gang med innspillingen av debutalbumet, hos Bjørn Nessjø i Nidaros Studio i Trondheim. Pengene tok slutt før de var ferdige. Da spyttet Nessjø i resten. Han hadde hørt dem på Skansen i Trondheim før de kom i studio, og hadde stor tro på gutta.

De hadde altså en ferdig innspilt plate, men ingen platekontrakt. Ikke før Ivar Dyrhaug kom på banen. Han etablerte selskapet Norsk Plateproduksjon, blant annet for å gi ut DWAS' første plate. Han sørget også for at de kunne opptre under Spellemannprisen i 1988. Med "Everyone needs a friend". Det ble det gjennombruddet de hadde jobbet så hardt for.

Låten fra Spellemann ble en massiv radiohit, og bidro sterkt til at debutalbumet (med samme navn som bandet) solgte over 125.000 eksemplarer. Mer enn nok til at de kunne lage album nummer to – uten å tenke alt for mye på kostnadene. De brukte mer tid på produksjonen av "To" enn noen hadde gjort med et norsk album tidligere, og forventningene og troen på platen var enorm da den kom i september 1989.

Ikke uten grunn, skulle det vise seg.

Førsteopplaget var på 100.000 eksemplarer. Det var ikke nok. Når det kokte som verst solgte landets største plateforretning ett eksemplar av "To" hvert minutt! Det stoppet ikke før 200.000 var passert. Og "The Invisible Man" ble en klar publikumsfavoritt.

Også nedover i Europa begynte man å få opp øynene for disse superentusiastiske musikerne fra Norge. Spesielt tyskerne lot seg begeistre. 200.000 av dem kjøpte "To", og de var med i utallige TV-show. De gjorde dessuten turneer, og spilte på de store rockfestivalene Rock Am Ring og Roskilde. I 1989 vant bandet førsteprisen på Øst-Europas største sang- og musikkfestival (Sopot i Polen). Et annet høydepunkt fra denne tiden var en opptreden på European Music Awards i Monte Carlo i 1990, med Ringo Starr på første rad og Don Johnson som programleder...

Det store gjennombruddet kom ikke nedover i Europa. Men det kom noen meget gode historier ut av satsingen i bl.a. Tyskland: I Hannover spilte DWAS i en konsertsal som egentlig hadde vært en ubåtbunker. Den ble bygget under krigen. Frode skulle presentere bandet, og sier følgende: "Auf Bass haben wir der norwegische bassist Yngve Moe, aus Narvik! Klingt eine Klokke?" Orkesteret knakk fullstendig sammen, og fikk store problemer med å komme igang med låten, som for øvrig var "Stuck In The Middle".

Opp gjennom årene har det vært gjort flere forsøk på å legge ned bandet. Ingen av forsøkene har vært vellykket. De har hatt pauser, jo. For å prøve ut solokarrierer, blant annet. Etter utgivelsen av "Happy Sounds" i 1999 turnerte de fram til 2002. Da kjente alle at de måtte ha en pause. En lang pause. Det var bare det at de sa ja til å spille på Tahiti-festivalen i Kristiansund i 2005. Da var det så gøy å spille sammen igjen at de bare måtte fortsette.